

[Udenrigsministeren.]

for alvor mene, at Danmark bør give afkald på Marshallhjælpen og trække sig ud af det økonomiske samarbejde i Europa? Skal vi med fuldt overlæg opgive at gennemføre den genopbygning, som Marshallhjælpen har muliggjort, sænke vor levestandard og genindføre restriktionerne?

Et sådant forslag kan ikke begrundes sagligt — og er selvfølgelig heller ikke sagligt begrundet.

Regeringen må derfor afvise det fremsatte forslag. Regeringen vil i fuld overensstemmelse med, hvad det langt overvejende flertal i dette ting ønsker, også i fremtiden støtte og yde sit bidrag til det økonomiske samarbejde med Amerikas Forenede Stater og de vesteuropæiske lande i den overbevisning, at et fredeligt økonomisk samarbejde med andre lande er den bedste vej til højnelse af befolkningens levestandard og fredens bevarelse. Vi vil hilse ethvert land velkommen, der er rede til på lige fod og i fordragelighed at deltage i dette arbejde.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Larsen): Udenrigsministeren sagde, at vi kommunister gav et dystert billede, og han gav unøgtelig selv et andet. Så er spørgsmålet, hvem der maler med de rigtigste og mest sandfærdige farver. Jeg skal tage hans argumentation, om jeg så må sige, i kronologisk orden.

Udenrigsministeren begyndte med at sige, at for halvandet år siden truede den europæiske genopbygning med at gå i stå på grund af kapitalmangel. Dette var og er en påstand, bevis forefindes ikke, og sagligt bevis kan ikke leveres. Nu er der i ministerens talesæt et fremskridt deri, at han nu erkender, at konventionen om europæisk-økonomisk samarbejde er en vesteuropæisk konvention. Det vil sige, han erkender, at der findes et Europa udenfor de stater, der har tilsluttet sig Marshallplanen, og dette Europa har ikke haft en genopbygning, som var ved at gå i stå for halvandet år siden. Genopbygningen gik for halvandet år siden for fuld kraft i Østeuropa og er fortsat siden da; der er nået ganske betydelige fremskridt, uden at man har måttet angle efter amerikansk kapital, og uden at man har måttet søge Marshallhjælp på den ene eller den anden betingelse. Jeg er ikke af den opfattelse, at Marshallhjælpen er en nødvendighed for, at den europæiske genopbygning kan blive til noget, men det afhænger naturligvis af den måde, hvorpå man griber tingene an. Når ministeren foretrækker at minde om situationen, som han

og andre opfattede den eller påstod at opfatte den for halvandet år siden, må det måske være tilladt at sige, at i den argumentation for Marshallplanen, som man anvendte her og vel også i andre lande, indgik som en væsentlig bestanddel påstanden om, at ved hjælp af Marshallplanen ville de lande, der modtog Marshallhjælp, komme på fode inden 1952 og have overvundet deres dollarmangel og klaret deres genopbygningsproblemer. Det forkyndte man uden blusel dengang, og man afviste det, vi kommunister sagde om, at Marshallplanen aldeles ikke ville ordne disse problemer. Nu er vi da nået så vidt, at selv landets statsminister står op og erklærer, at når Marshallhjælpen ophører i 1952, blæser der en strid vind om hjørnet. Marshallplanen har altså ikke ordnet problemerne, og det fik vi forøvrigt også at vide som et af argumenterne for kronenedskæringen, at det var en nødvendighed, hvis man på nogen måde skulle have håb om at overvinde dollarmanglen. Jeg synes, at når vi beskæftiger os med historie, må vi beskæftige os med, at det væsentligste argument — hvis jeg må udtrykke mig på amerikansk —, hvormed man „solgte“ Marshallplanen til de vesteuropæiske landes befolkning, var dette, at ved hjælp af Marshallplanen ville alle genopbygningsvanskeligheder blive overvundet inden 1952. Men nu, halvandet år efter, erkender man blankt, at dette ikke vil være tilfældet, at der skal helt andre ting til, at man i øjeblikket overhovedet ikke aner, hvordan man skal klare sig i 1952.

Ministeren siger videre, at Amerikas Forenede Stater med Marshallhjælpen ønskede at hjælpe Europa over krisen og skabe bedre kår. Jeg tillader mig at gøre opmærksom på, at denne fremstilling af Amerikas Forenede Staters hensigter er urigtig og strider mod kendsgerningerne. Det kunne ethvert medlem af tinget have overbevist sig om, da vi behandlede Marshallplanen den 1. juli i fjor i folketinget, hvis udenrigsministeren havde gjort det, der var hans pligt, nemlig sørget for, at tinget fik forelagt som bilag til overenskomsten den amerikanske lov, som danner grundlaget for overenskomsten. Dette sørgede udenrigsministeren ikke for, og skønt jeg gentagne gange forlangte det under debatten, fik vi ikke denne lov forelagt. Men i denne lov står der udtrykkeligt, at lovens hensigt er at fremme Amerikas udenrigspolitiske interesser i de lande, der modtager Marshallhjælpen. Det er jo noget andet end at hjælpe de pågældende lande til genopbygning og til at skaffe deres befolkninger bedre kår. Der står endvidere,